



2004 posztumusz díszpolgárai:

Kamarás Ferenc és Kamarás Ferencné

Részlet az augusztus 20-i ünnepi beszédből:

„Az 1899. október 30-án Bp-en született Kamarás Ferencné tekintetes asszony és az 1898. június 17-én Máramarosszigeten született Kamarás Ferenc tekintetes (kántor) úr, végzettségük szerint elemi népiskolai tanító házaspár nyugvóhelye mellett állunk. Életútjukat méltatni két leányuk, Margit és Gabriella gyermekei, az unokák, az egyházi

iratok, valamint a ma még élő tanítványok emlékei segítettek bennünket.

Kamarás Ferencné, született Kresz Margit 1919-ben, 20 évesen szerezte meg elemi népiskolai tanítói diplomáját Bp-en. 1919-1920-ig Pilísvörösváron, majd 1927-től nyugdíjazásáig Kakucson volt tanítónő, ahol főleg az első osztályosokat adták megbízható keze alá. Tanítói működése mellett évtizedekig ápolta a kultúrát Kakucson azzal, hogy színdarabokat, néptáncot tanított iskolásoknak, felnőtteknek egyaránt, majálisokat szervezett. 50 éven át szerető, gondoskodó édesanyja volt családjának, méltó társa férjének, akiket 72 éves korában hagyott árván, özvegyen 1971-ben.

Kamarás Ferenc elemi népiskolai tanító diplomáját 1918-ban szülőhelyén, Máramarosszigeten szerezte. Itt egy tanévet, majd Pilísvörösváron, aztán Valkón szintén egy-egy tanévet tanított.

1921-ben kötött házasságot Kresz Margittal. Hitvesi fogadalmukat mindhalálíg megtartották.

Kamarás Ferenc sikeres pályázatával (három pályázó közül az övét tartotta az iskolaszék a legjobbnak) 1923-ban Kakucsra került feleségével.

Az 1889-ben alapított kakucsi Római Katolikus Iskola történetének 16. oktatójaként Kamarás Ferencet kántor-tanítóként alkalmazták.

Ínséges évek köszöntöttek a családra. Az iskolaszék a tanítókat nem tudta méltón fizetni. A szükséges illetményüket államsegély és természetbeni juttatásokkal biztosították.

Az 1949-es államosítás után 1950-ben Kamarás Ferenc lemondott kántori állásáról megromlott egészségi állapotára hivatkozva. Nyugdíjba vonulásáig az Állami Általános iskolában tanított

1974-ben 76 évesen, 3 évvel felesége halála után adta vissza nemes lelkét Teremtőjének.

Idézzük fel az unokák, az egykori tanítványok elbeszélése alapján a rendkívül művelt, nagy tudású, segítőkész, szeretetre méltó emberpár életének egy-egy képét!

Ebben látunk egy házaspárt, akiknek ajtaja mindig nyitva állt az írni-olvasni nem, vagy nehezen tudó emberek segítségére, ügyes-bajos dolgaik rendezésére. Látunk egy olvasókört szervező tanítót, ahol Gárdonyi Gézával együtt hiszi, hogy: „ Minden jó könyv egy-egy tanítója a nemzetnek.”

Látunk egy házaspárt, akik a kakucsi templom szépítésére, a helyi sportélet támogatására anyagi javakat teremtenek elő azzal, hogy színdarabokat tanítanak be, és az előadások bevételét a nemes célra ajánlják fel.

Akik felismerik az egyszerűbb családok tehetséges gyermekeit, azokat továbbtanulásra biztatják.

Látjuk a kántort, aki maga köré gyűjti a gyerekeket, templomi énekkart szervez. Isten, ember és hazaszeretetre tanít.

Látjuk a nagyapát, aki unokáját a hideg ellen hosszú téli kabátjába magához gombolva, a kicsi lépteire vigyázva járja a havas kakucsi utcát, és mesél, tanít.

Hiszen könyvek között éli életét, hajnalba hajlóan olvas, állandóan fejleszti, erősíti tudását. A történelem a kedvence, hazafias gondolkodású nevelő, aki hatással van tanítványaira.

A Kamarás házaspár emléke él az unokákban, a volt tanítványokban, s szeretnénk, ha példaképül állnának a jelen, a jövő nemzedéke előtt

A kakucsi Halvány Őszirózsa Nyugdíjasklub tagjainak felterjesztésére önkormányzatunk ebben az évben posztumusz díszpolgári címmel adózik mindazért a nemes és közösséget szolgáló tevékenységükért, amelyekkel Kakucsot szolgálták.

Eötvös József-idézettel zárjuk méltatásunkat:

„Mely a hazáért élt, a hű kebel,
Földjét termékenyítve hamvad el:
És szelleme a sír körül marad,
Tettekre intvén az utódokat.,,

(Összeállította: Tóth Istvánné)